

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

Δ.Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β. | ΑΘΗΝΑ, Κριακή 15 του Αυγούστου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ώδός Οικονόμου α.θ. 4 | ΑΡΙΘ. 109

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΣΟΝΕΤΤΑ ΤΟΥ ΕΡΜΟΝΑ

ΑΚΕΣΙΝΗΣ

Μέσ' τὸ μεσημεριώτικο λιοθορι ξεθωσιάζαν
Οἱ σκιᾶς τῶ δέντρων κι ἀπ' τῆ γιε λαθρὸς λαχανιασμένοι
'Ανέβαινε ἀνασαιίνοντας. Ἀλλόγχα τὰ χωράφια
Μακκριστὰ τὰ χρυσασχὰ παρὰ τοὺς ὄριμάξαν.

Και μόνος μέσ' τὴν ἐρημιὰ τῆς κίψας ἀκουόταν
'Ο ἀγγωνοῦ πῶ γυρίζε. Τὰ βώδια νυσταγμένα
Τεντώναν τὸ ζευλόσκονια—καὶ τρίζανε τ' ἀδράχτια
Κι ἀγκομαχοῦσε σύσσομο τ' ἔξωι τῆς ἀνέμης.

'Απὸ τὰ πῆλινα σικλιὰ κυλοῦσε μέσ' τῆ γούρνα
Τὸ ποταμίσι το νερό κι ἐρχόνοταν νὰ πιόυνε
Τὰ ξέλυτα τ' ἀλόγατα καὶ τ' ἄγρια τὰ παγόνια.

Καὶ καὶ γυνίκα λαύζωνταν ἀργὰ καὶ τὸ κορμί της
Βρεμένο χρυσογυάλιζε—μαυρομαλλοῦτα Ἀστάρτη
Τῆς χωρικτινίκα ὁμορφιάς σου; ἔχτους τοῦ Ἀκσεῖνη.

ΣΥΝΝΕΦΑ

Πῆρ' ἀπ' τίς θάλασσες τοῦ ἡλιοῦ κι ἀπ' τὰ μακμαροβούνια
Τῆς παγωνιάς καὶ τὸ δασὸ πῶ κατχνιές τὰ θρόφου,
Τὰ σύννερα μαζώνονται, πηχτώνουν, ἀνεβαίνουν—
Νυχτικῆς τιτάνες πῶ ποθοῦν τὸν ἐλυμπιατὸ λάμπω

Ν' ἀπομαυρίσουν τ' οὐρανοῦ. Μ' ἀπτροπελέκι χύθη.
Φαράγγια γοργοφάνηκαν καὶ τὰ βουμάκια σκούζαν.
Σὰ βαριχοτύπημα βροντῆς κατέβηκε ἡ ἀντάρα
Καὶ μαντασμένη σύγκλυτη βολάσκιασε βογκώντας.

Μὰ κοίτα τώρα τί γιορτῆ τοὺς κάμπους ἀπαντέμει.
Πάνω ἀπ' τίς πράσινες σειρὸς καὶ χωρασιῶ καὶ λόγγω
Φουσκάνουν ἀπρογύλινα, στρογγυλεμένα γνέφω.

Τὸ γέμμα κοκκινίζει τα. Κι λίς εἶν' κόσμος ἄλλος
Παραδεισένιος πῶ ψηλὰ προβάλλει καὶ αἰμώνει
'Ἐτσι γαλήνη τάζοντας ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὰ βέθη.

ΦΥΤΡΑ

Τὰ μαλλιὰ σου τὰ χὰδεψα πάλι. Μέσ' τῆ ματιὰ του
Σαυλσκουφα νὰ δῶ γυμνὴ τῆ φλόγα τῆ γητέφτρα
Τῆς ἀγάπης. Φῶς ἀσθυστο τῆς κρύφιας ἱεσίας,
Χαρὰ καρδιοδότερα κ' ἱερὴ σκλαβιά τῆς γυναίκας,

'Ὅλ' ἡ ψυχὴ—καὶ κοίταξα κ' ἐννοιωθα μεγαλειο
Καὶ δέχομου τῆ δέηση. Κ' εἶδα τίς θύμησές μου
Νὰ μὲ ξεπαίρνουν ἄθελα καὶ τὸ αἶμα μου ν' ἀνάφτη
Σὰν πλάστερες νὰ τὸ τάραζαν τῆς Κύπρης πιθυμίες.

Μὰ ξέρω πῶς παιδί ποτὲ δὲ βάσταζε—μητέρα—
Στὴν ἀγκαλιὰ σου. Εἶσαι ἀγοντῆ τῆς ὀρισιάνης μόνο
Βασίλισσα. Καὶ μέσα μου γρικῶ νὰ εἶναι ἡ λαχτάρα

Γιὰ τὴν ἀθάνατη γενιά, ποσέ μου γιὰ τῆς μάννας
Τῆ διαβατῆρα χέρη. Αὐτῆς ἡ ὁμορφιά νὰ γίνη
Θέλω μὲ τὴν ἀγάπη μου κληρονομιά τῆς φύτρας.

ΑΔΗΘΕΙΑ

Πῆς τὴν ἀλήθεια τῆς ζωῆς. Ξεγύμνωσε τὸ νοῦ σου
Μ' ἀγάπη καὶ βρῆς τὸν πῶ βαθύ, πῶ κύριο λογισμό σου.
'Ἐκεὶ ἔκει νόμος μουσικὸς πανύψηλος ἀνίγκης
Καὶ θεῖα ξομολόγησε τῆς καλοσύνης. Ἐκουφε,

Μελέτησε, θηραύσισε. Θὰ δῆ; ἀγνὰ νὰ σβύσουν
Τὰ μάταια φαντάσματα πῶ μέσα σου θαμπώναν
Τ' ἀληθινὸ καὶ σ' ἐρριχναν στὸ λάθεμα. Σήκω
Τῆς διάφωτῆς σου τῆς ψυχῆς πανέγνωρος ἀφέντης.

'Αγάπα, μὰ πῶ ξεχασε τὰ δάκρυα τῆς σκλαβιάς σου.
Εἶν' τῆς γυναίκας ἡ φιλιὰ δῶρο ἱερὸ καὶ πλάθει
Βλόγια πανόμορφη. Ποτέ μὲ ζητιανέψης ὁμως

Στὰ πόδια τῆς μηδ' ἄς σταθῆ προδότερα τῆς ἰδέας
Γητειὰ. Καὶ μὲ χασομερῆς στὴ στεράτα, μὰ πάντα ἴσια
'Ανεβαίνε γιὰ τὸν ψηλὸ τὸ λόγο πολεμώντας.

ΟΙ ΜΟΙΡΕΣ

Καὶ μὲ σοθῶσαι τῆ ζωῆ. Τίς καταντιές τῆς μοίρας
'Αφήρα τες καὶ σήκωνε ψηλὰ τὸ λογισμό σου.
Νὰ εἶναι τὰ θέμελα γεσὸ κ' ἡ γνώση στεριωμένη
Καὶ νὰ εἶν' τὸ μάτι ὀρθάνοιχτο στὸ γνέμα τῆς ἀλήθειας.

'Αμπώχνει τὸ μελετικὸ καὶ συφορὸς μαζεύει.
Μὰ πῶ εἶναι σκλάβος ἀψυχος τῆ διατά του ν' ἀκούση
Καὶ διαβατῆρα χαλασμοῦ στὴ σιατὸ του νὰ φιλέψη;
'Απ' ὅσα ἡ μοῖρα φέρνει σου κείνο μονάχα πῶρε

Πῶ δύνεσαι δουλεύοντας δικὸ σου νὰ τὸ κἀνης—
Γιὰ τίμημα τῆς ὁμορφιάς γιὰ τῆς ψυχῆς μαγνίδι.
Θλίψη, δὲ στέκεται καμιά πῶ νὰ μὲ φέρνη ὁμάδι

Κάποιον ἀντίσκοπο ρυθμοῦ. Κ' ἡ θύμηση ἀπαλαίνει
Τίς λύπες τίς ἀπόμακρες. Μόν' τίμα τὴν ψυχὴ σου
Κι ὁπως νογῆς τίς μοῖρες σου στὰ χέρια σου τίς πλάθει.

ΑΝΗΜΠΟΡΙΑ

'Ἦθελα νᾶδρισκα λαλιὰ νὰ πῶ τὰ ὄνειρατά μου,
Τίς τριδάθεες, λαπρόφωτες ἀγάπες πῶ ἀνεβαίνουν
Μέσ' τὴν ψυχὴ μου ἄμ' ἀπαντῆ τὴν ὁμορφιά γιὰ κείνη
Τὴν ἄγια αυτοκρατόρισσα κ' ἐλετημονήτρα μάννα—

Τὴν Καλοσύνη. Ποῖδ λαμπρὸ ξεπάρσιμο τῆς τέγνης
Θὰ ξεστομίση τὸν καημὸ γιὰ τῆς μεγάλη δόξα
Πῶ στάλα, στάλα στὴν καρδιά στραγγιζεται καὶ κἀθει;
Πῶς οἱ γητειὸς θὰ ἐξηγηθοῦν πῶ θεαίνες ὀρφάνιας,

Βουβές, μονάχα ἀνεύκουνται δέηση μιὰ στὰ μάτια—
Τῆ λευτεριά τους νὰ χαροῦν, τῆ γλώσσα νὰ ρυθμίσουν
Πῶ ποιήσης ἀφέντεμα θεσπίζει μαγεμένο;

Πόσο δὲ χὰθηκαν νοσὶ! Μὰ πόσοι π' οὔτε χρίστη
Ὅτ' ἀγκωνάρι οὐτ' ἀγαλλμα δὲν εἶχαν καὶ πῶ μείναν
'Αγέννητο δράμα, κρυφὴ τοῦ θάνατου ἀμαρτία!

ΕΡΜΟΝΑΣ

ΠΡΩΤΑ ΜΥΑΛΟ

Κ' ΥΣΤΕΡΑ ΕΝΩΣΗ

Ὅταν δὲν πείση τὰς Δυνάμεις ὅτι ὄχι
μόνον ἔργον ὑψίστης τέλος δικαιοσύνης
θὰ ἐπιτελέσωσιν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξαφρα-
λίωσιν ὀπιστικὴν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν
ἡσυχίαν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν λεκάνην
τῆς Μεσογείου, δίδοντας τὴν πλήρη
ἀποκατάστασιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν νῆ-
σον, ὃ μὲν Πρίγκηψ β ε δ α ἰ ω ς δ ε ν
θ ἁ ἔ π α ν ἔ λ θ η εἰς Κρήτην ὡς ἀρ-
μοστῆς τῶν Δυνάμεων, οἱ δὲ Κρήτες
θ α π ρ ἁ ξ ο υ ν τ ὴ τ ε τ ὲ κ α θ ἕ-
κ ο ν τ ο υ ν ο.

Νά, οἱ ἐπικίντυνοι Φαμφαρόνοι ἄλλη μιὰ
φορὰ. Καμαρῶστε τοὺς Ἀπο Ἀθηναίτικη ἐφη-
μερίδα παρμένα τὰ λόγι' αὐτὰ, ἀπὸ ἐφημερίδα
πῶ θὰ πᾶν δυστυχῶς κάτω στὴν Κρήτη,
πῶ θὰ τῆ διαβάσουν Κρητικοί, πῶ θὰ πι-
στέψουν—ἀφοῦ ἔχει καὶ τὸ ἡρωικὸ νησί τοὺς
Ταρταρίνους του—πῶς μποροῦν νὰ τὰ βάλουν
μ' ἄλλη τὴν Εὐρώπη ἂν δὲν τοὺς δώση τώρα
ἀμέσως, στὴ στιγμῆ, τὴν Ἐνωσὴ κι ἀκόμα πῶ
θὰ φανταστοῦν πῶς στὸ χέρι τους εἶναι νὰ
πῶνε στὸν Πρίγκηπα: ἢ τὴν Ἐνωσὴ ἢ ἀδειασέ
μας τὴ γωνιά!

Μεταφράστε τα τ' ἀλαμπουργέζικα αὐτὰ
τῆς Ἀθηναίτικης πατσαβούρας στὴ Ρωμαϊκὴ
λαλιὰ, βγάλτε τοὺς τὰ μπεχλιμπιδία καὶ τὰ
παραγοιμισματα, καὶ θὰ δῆτε πῶς τίποτ' ἄλλο
δὲν σημαίνουν, παρ' αὐτό:

— Ἦ θὰ μᾶς φέρης τὴν Ἐνωσὴ, Πρίγκη-
πα, ἢ μὴν ξαναπατήσης στὸ νησί μας. Ἦ
θὰ μᾶς δώσης τὴν Ἐνωσὴ, Κυρὰ Εὐρώπη, ἢ
ἐτοιμάσου νὰ τὰ βάλης μαζί μας. Θὰ σοῦ κη-
ροῦσουμε στὴ στιγμῆ τὸν πόλεμο!

Τὴν Ἐνωσὴ!.. Μὰ καὶ ποῖδ δὲν τὴν
λαχταράει τὴν μυριοπέθητη αὐτὴ Ἐνωσὴ;
'Ὁ Πρίγκηπας, σὰν πατριώτης ἀληθινὸς πῶ
εἶναι, πρῶτος πρῶτος τὴν θέλει. Κι ὁ τελευταῖος
Ρωμῖός, ὁ πῶς παλιάνθρωπος, τὴν ὀνειροπολεῖ.
Μὰ τὴν Ἐνωσὴ δ ἐ ν θ ἁ μ ἁ ς τ ῆ ν δ ὠ σ ο υ ν.
Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς τὴν δώση κανένας. Πρό-
κειται νὰ τὴν π ἄ ρ ο υ μ ε. Στὸ χέρι μας
εἶναι νὰ τὴν πάρουμε καὶ μιὰ ὄρ' ἀρχίτερα μά-
λιστα. Καὶ θὰ τὴν πάρουμε, ὄχι μὲ τὰ ντουφέ-
κια πῶ φοβερίζει ἡ Ἀθηναίτικη πατσαβούρα,
μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κολακέψη τὴν ἀνοησία
τοῦ ὄχλου καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὴν κυκλοφορία τῆς,
μὰ μὲ τὸ φρένιμο φέρισμό μας.

Εἴμαστε οἱ ἀρρωστοὶ, κ' ἡ Εὐρώπη σ' αὐτὴν
τὴν περίστασιν παίξει τὸν ρόλο τοῦ γιαιτροῦ.
Κάθε ὥρα καὶ στιγμῆ κοιτάζει τὸ σφυγμὸ μας.
Κοιτάζει πότε θὰ μᾶς πέση ὁ πυρετὸς τῆς